

Dumnezeu nu primește decât duminica

Traducere din limba franceză
de Gheorghita Ciocoi

editura
Σοφίας

București

CUPRINS

Anul 1944

I. Castelul din Carpați	9
II. Este deschis Dosarul Hormuz	19
III. Întreita crimă	28
IV. Al doilea mormânt din Vinerea Mare	32
V. Trifoiul flămânzilor	40
VI. Casa în care se fabrică stele	46
VII. Fântâna Sultanei	49
VIII. Neuitata vară a lui Al-Araf	60
IX. Afacerea merelor din Italia	64
X. Lacul dulce al Casianei	68
XI. Răpirea Serafimei	72
XII. Prințul din Levant	77
XIII. Ultimul Hormuz	81
XIV. O vară fără rândunele	87
XV. Dispărutul din trenul de Moldova	91
XVI. Palatul Conducătorilor	97
XVII. O noapte la palat	103
XVIII. Ciuma neagră	106
XIX. Căderea Bucureștiului	113
XX. Cerul se va închide la ora 5	118
XXI. Calul de schimb	125
XXII. Moartea de pe aeroport	129
XXIII. Covorul verde	133
XXIV. Doliu pe Lacul Leman	139
XXV. Ceapa de aur	144
XXVI. Hristos în Elveția	148
XXVII. Mănăstirea de la Combe Froide	160

Respectarea duminicilor	169
XXVIII. Misterioasele duminici ale domnului Mihail Brod	169
XXIX. Diavolul face campanie împotriva foamelei	177
XXX. Vocea lui Decebal Hormuz	187
XXXI. Akedia sau maladia sfintilor însingurați	194
XXXII. O sfântă năpăstuită la postul de frontieră	201
XXXIII. Căderea surorii Romana	208
XXXIV. Sfinții și psihiatrii	216
XXXV. La Paris, Dumnezeu nu primește decât duminica	226
XXXVI. Straniul cabinet dentar	234
XXXVII. A doua moarte a lui Decebal Hormuz	246
XXXVIII. Vampirul din Carpați	251
XXXIX. A treia moarte a lui Decebal Hormuz	259
XL. <i>Intelligence Service</i> se interesează de Hormuz	267
XLI. Colosul tropicelor	277
XLII. Salvatorul gangsterilor	299
XLIII. Frații siamezi	305
XLIV. Cea de-a patra soție a vampirului	314
XLV. Porumbeii Sfintei Olga a Rusiei	327
XLVI. Portretul lui Decebal Hormuz	332
XLVII. Castelul negru	338
XLVIII. Circuitul Dracula	344
XLIX. Cetatea microbilor	355
L. Fotografia lui Decebal Hormuz	364
LI. Judecata lui Solomon	368
LII. Verificarea	377
LIII. Interogatoriul	380
LIV. Capcana	383
LV. Întoarcerea detectivilor	387
LVI. Întoarcerea la cabinetul dentar	391
LVII. Al treilea frate siamez	395
LVIII. Lucrările de vineri	399

LIX. Ciumata de la Agapia	404
Respect pentru oameni și cărți	
LX. Cazul Zaharia	410
LXI. Liniștea de sămbătă	416
LXII. Închisoarea automobil.....	421
LXIII. Disparația lui Leonid Limitrof.....	426
LXIV. Ucideți-l pe Teleorman!.....	436
LXV. Simfonia română.....	439
LXVI. Fiecare săptămână își are duminica ei.....	455

I

Castelul din Carpați

– Am venit să donez sânge. Numele meu este Decebal Hormuz. Cel care vorbește e un adolescent. Poartă uniformă de soldat. Stă în poziție de drepti în mijlocul salonului prefăcut în sală de așteptare. E castelul prințesei Roxana Paleolog. Un frumos castel din Carpați, în partea de miazănoapte a României. Pereții, ușile și tavanul sunt împodobite cu muluri aurite. Soldatul Hormuz este uluit. Pentru el, salonul castelului seamănă cu un vestibul al Paradisului. E ora 8 dimineața. 21 mai 1944. Soarele pătrunde în salon ca o lumină de projector. În înaltul munților, cerul este senin. E sărbătoarea Sfinților Constantin și Elena, ctitori ai cetății Constantinopolului și ai primului imperiu creștin. Numeroși români se numesc Constantin. Chiar și cei care nu poartă numele de Constantin prănuiesc însă pe 21 mai.

– Centrul nu este încă deschis. Suntem în curs de amenajare. Camioanele ce cără materialul nu sunt descărcate. Le-ați văzut în parc. Am părăsit Iașiul ieri, sub bombardamente.

Cea care vorbește este infirmieră. E așezată pe un frumos fotoliu, acoperit cu tapițerie franțuzească, în spatele unui birou imens. Poartă uniformă cu un voal alb. E scundă. Fotoliul e mult prea mare pentru ea. E prințesa Roxana Paleolog, proprietara castelului. I se spune Domnița. (Domnița este diminutivul de la *Domina*, „stăpână”.)

Prințesa este o adolescentă. Ziarele și magazinele ilustrate publică adeseori fotografia ei în uniformă de infirmieră voluntară a Crucii Roșii, numind-o „cea mai frumoasă fată din România”. Ori „crinul alb al României”. Numele de „crinul alb” i se potrivește întru totul

domniței Roxana. Are frumusețea fragilă a florilor și a bibelourilor. Colegele sale de pension, în Elveția, o numeau „păpușa Bosforului” și „prințesa de opal”. Toată lumea o iubea datorită frumuseții sale.

A sosit la castel în ajun, în frumoasa ei mașină albă cu imense cruci roșii pe portiere și pe capotă. Oamenii au ieșit la drum pentru a o vedea. Frumusețea este întotdeauna asemenea unui magnet: atrage privirile.

– Reveniți peste câteva zile, îi ceru domnița Roxana.

Donatorul de sânge e la doi metri de ea. Roxana suferă de o miopia severă. Îl vede pe soldat ca printr-o sticlă plină de pete. Vede doar o siluetă asemănătoare brazilor tineri. Decebal Hormuz e foarte înalt. Are mai mult de un metru optzeci. E slab. Drept ca o lumânare. Perpendicular, pe covor, în mijlocul salonului. În ochii prințesei mioape, uniforma soldatului are aceeași culoare cu cea a brazilor – un verde care, ars de soare, a devenit kaki. Gulerul tunicii Tânărului donator de sânge e nespus de larg. Din acest guler larg se ivește gâtul, alb și firav precum tulipa unei lalele. Obrajii, la fel ca fruntea soldatului, sunt foarte palizi. Galbeni. Cu toate că prințesa îi ceruse să se reîntoarcă, Tânărul nu face un pas.

– Nu puteți să donați astăzi sânge, îi explică domnița Roxana. Trebuie ca mai întâi să vă faceți analizele. După rezultat, vi se va trimite o convocare.

Soldatul nu schițează nici o mișcare. Iritată, domnița Roxana își punе ochelarii. Sticle groase cu o ramă fină de aur. Acum îl vede clar pe soldat. E surprinsă. Militarul e un adolescent. Părea chiar mai Tânăr decât ea.

– Câți ani aveți?, întreabă prințesa.

– Nouăsprezece ani, răspunde Decebal Hormuz.

– De ce sunteți în uniformă militară? La 19 ani nu sunteți încă soldat.

– Am fost voluntar de la vîrstă de șaptesprezece ani.

Decebal Hormuz poartă bocanci de vânător de munte. Bocanci butucănoși. Pentru că este nespus de Tânăr și de fragil, bocancii de vânător de munte seamănă cu cei ai unui uriaș purtați de un copil. Domnița Roxana crede că ar trebui să fie foarte grei. Precum încălțările de plumb. Au o talpă triplă cu o bordură de fier și cu țepi de oțel.

Prințesa surâde. Cu toate că spuse că avea nouăsprezece ani, soldatul nu avea barbă, ci, mai degrabă, ceva asemănător pufului. Un puf auriu. Precum al puilor de găină.

- Sunteți soldat de doi ani?
- Am fost soldat vreme de doi ani. Nu mai sunt.
- De ce nu mai sunteți?
- Am fost reformat, răspunde Hormuz.

Îi este rușine.

- Rănit pe front?, întreabă domnița Roxana.

Punând întrebarea, se uită cu atenție la trupul soldatului. România este în război de patru ani. Sunt reformați doar cei cărora le-a fost amputat un picior ori un braț. Chiar și marii mutilați sunt angajați pe post de planton. S-au pierdut două milioane de soldați. E nevoie de toți bărbații. Decebal Hormuz are două picioare, două brațe, doi ochi. Fiecare membru al trupului e la locul său. Nu lipsește nimic. Cel puțin pe dinafără.

- Nu sunt mutilat de război, răspunde Hormuz.
- Nu sunteți rănit? Atunci de ce v-au reformat? Căci mi-ați spus că ați fost reformat.
- Da, reformat, răspunde soldatul.
- Motivul?
- Boala, spune Hormuz.

Domnița Roxana are șaptesprezece ani și este infirmieră de zece luni. E infirmieră pentru că e la modă. Toate tinerele din înalța societate s-au angajat la Crucea Roșie. Mulți bărbați încercau să fie reformați. Nespus de greu însă. Chiar și pentru tinerii al căror tată este ministru ori general. Pentru a fi reformat, trebuie să fii bolnav grav, de tuberculoză, de cancer, să suferi de epilepsie ori de ciumă. Țara nu poate renunța la nici un Tânăr care e în stare să poarte armă.

- De ce suferiți?, întreabă prințesa.
- De icter, răspunde Decebal Hormuz.
- Icter?

Prințesa izbucnește în râs. Un militar nu poate fi reformat pentru că suferă de icter. Nu este o boală de soldat.

În mintea Roxanei, icterul este o boală de fetiță. La pension, unele dintre colegele sale au avut icter. Pielea le era palidă. Aproape galbenă. Culoarea florilor de mimoză. Doctorița pensionului spunea

că acestea se intoxicașeră. Mâncaseră prea multe prăjitură. Această boală nu a fost niciodată considerată mai gravă decât indigestia. Fetișelor bolnave li se dădea limonadă și li se interzicea să mănânce o vreme ciocolată, cremă Chantilly ori tartine cu unt. În amintirea domniței Roxana, icterul era una dintre bolile benigne. Mai puțin gravă decât inflamarea amigdalelor. Mai târziu, la școala de infirmiere voluntare, domnița Roxana a aflat că există nenumărate forme de icter, unele chiar mortale. În ciuda acestui fapt, icterul rămâne, în ochii săi, o boală de fetișe cărora le este interzis să mănânce ciocolată și care trebuie să bea limonadă. Din această pricina izbucnește în râs. Pentru ea, e de neconceput ca un soldat care se află pe câmpul de luptă să fie reformat, deoarece are obrajii și fruntea galbene precum florile de mimoza.

- Ati stat în spital vreme îndelungată?, întreabă ea.
- N-am fost la spital, răspunde Hormuz. Am fost ținut sub observație înainte de a trece prin fața comisiei de reformă.

Domnița Roxana observă acum că pielea, gâtul, obrajii și fruntea foarte lată a lui Decebal Hormuz sunt galbene. Această culoare îl face mai frumos. Era ca un fard care îl făcea aproape imaterial, spiritualizat.

Decebal Hormuz nu e nici frumos, nici urât. Nu există din punct de vedere fizic. E pe cale de prefacere. Precum mugurii care nu sunt încă flori, frunze ori fruct, și care vor deveni toate acestea. Exact precum mugurii, la Decebal Hormuz totul este înăuntru, ascuns. Nimic nu este încă ieșit la suprafață. Privindu-l prin ochelarii săi groși, domnița Roxana are impresia clară că adulmecă sufletul băiatului ce se află în fața ei. Sufletul lui Hormuz miroase frumos. Un miroș de față de masă proaspăt spălată și uscată la soare. Un miroș de pâine scoasă din cuptor. Trupul lui de adolescent este pur și simplu expresia sufletului său. O scrisoare, cu toate că este scrijelită pe o hârtie, e mai degrabă ceva imaterial. Hormuz este la fel. Are un trup, dar acesta conține foarte puțină materie. Este înalt, dar precum flăcările.

- Aveți dreptul să vă bateți joc de mine, spune Decebal Hormuz. Nu sunteți singura care râdeți de icterul meu. Toată lumea face asta.

Decebal Hormuz este contrariat. Adaugă:

– Ofițerii medici au râs de mine. Râdeau și de cai. Dar n-au avut dreptate. Caii au murit. Au fost pierduți cu toții.

– Și caiii au avut icter?

– Nu icter, răspunde Decebal Hormuz. Icterul nu este o boală a cailor, dar răul care i-a ucis pe caii noștri avea aceleași simptome ca icterul.

– Ce s-a întâmplat cu caii?, întreabă domnița Roxana.

– Au murit. Nu a putut fi salvat nici unul.

– De ce au murit?

– V-am spus. Aceleași simptome ca icterul. O boală care, la drept vorbind, nu este boală, dar ucide. A sosit în inspecție un general veterinar. Nici el nu a descoperit răul de care sufereau frumoșii noștri cai mărunți de munte.

Hormuz explică:

– Era o lovitură nespus de dură pentru vânătorii de munte. Caii sunt frații noștri. Nu doar camarazii noștri. Ei mureau alături de noi, privindu-ne cu ochi calzi. La vânătorii de munte, omul și calul sunt supuși aceluiși regim. Armamentul, munițiile și proviziile sunt transportate în spate de om și de cal. Suntem trimiși să luptăm pe vârfuri de munte, în defilee, pe stânci. Acolo nu se poate pătrunde cu mașinile ori cu carele. Nu te poți baza decât pe om și pe cal. Cunoașteți caii noștri, caii vânătorilor de munte? Sunt mărunți și păroși. Dar sunt mai agili decât caprele de munte și căprioarele. Nu sunt frumoși. Nu se simt prea în largul lor. Dar sunt camarazi extraordinari. Am fost obligați să luptăm la câmpie, nu la munte. De îndată ce am părăsit înălțimile, caii noștri s-au schimbat. Cu cât coboram la câmpie, cu atât devineau mai triști. Refuzau ovăzul. Refuzau apa. Ei, care erau atât de vioi pe creste, moțiau întreaga zi, slăbeau. Privirea lor era de o tristețe care îți frâangea inima.

Am încercat să-i aducem la viață. În zadar... Au început să moară. Unul după altul. Se întindeau, privindu-ne cu ochii lor mari, și-și dădeau duhul. Odată morți cu toții, s-a descoperit boala lor. Nu puteau să trăiască decât pe înălțime. Câmpia îi ucidea. La munte, clima este aspră. Hrana, insuficientă. Dar pe înălțimi totul este curat. Chiar și foamea are ceva curat în ea. La fel și setea. Norii trec ziua și noaptea precum niște bureți imenși, îmbibați cu apă, și curăță copacii, pajiștile, fiecare frunză și fiecare fir de iarbă. Matură cărările

și văzduhul. La câmpie, totul este pe dos. Câmpia este bogată, dar aerul este îmbâcsit. Iarba este murdară. Apa este băltită. Tânțari și insecte peste tot. Pielea cailor noștri nu suportă mizeria. Le-a căzut părul. S-a infectat până la rădăcină. A devenit precum părul mort al periilor. Plămâni, nările și măruntaiele cailor se ulcerau. Aceasta era boala lor: lipsa înălțimii.

– Așadar, aceasta este cauza icterului dumneavoastră?, întreabă domnița Roxana.

– Medicii mi-au spus. Mi-au examinat pielea care se îngălbenea. Saliva și lacrimile mele deveniseră galbene. Mi-au spus atunci: „Soldat Hormuz, suferiți de lipsa înălțimilor. Precum caii. Nu puteți să fiți vindecat. Luptele se dau întotdeauna jos. Orice război nu este unul de înălțime. E murdar. Nu există război fără trădare, fără cruzime, fără lașitate, fără violuri, fără furturi și fără dezertare. Sâangele soldaților e mereu amestecat cu noroi. Precum aerul câmpiei. De îndată ce sâangele curge, devine murdar.”

Soldatul Hormuz concluzionează:

– Din această pricina am fost reformat. Mi s-a spus: „Trebuie să vă întoarceți. Pentru a nu înfunda lazaretele.”

– Când ați fost reformat?, întreabă domnița Roxana.

– În februarie, anul acesta.

– Nu mai sunteți soldat, așadar, de trei luni?

– Din februarie. Am plâns atunci când mi-am părăsit colegii. Am suferit mai cu seamă când mi s-a ordonat să predau armele. Eram voluntar. Atunci când te angajezi ca voluntar, o faci în speranța de a învinge ori de a muri. Nu te angajezi spre a fi reformat.

Decebal Hormuz are ochii încețoșați. Din pricina lacrimilor. La fel ca în ziua în care i-au fost luate arma, cartușele și centura și când a fost trimis în spatele frontului. Pentru a trăi cu bătrâni, cu femei-le, copiii și invalizii.

– Pentru că ați fost reformat veniți astăzi să donați sânge, nu-i aşa?

Domnița Roxana adaugă:

– E foarte bine. Sâangele e la fel de important ca armele. Numărul răniților crește în fiecare zi.

– De cum am văzut afișele, am alergat, răspunde Decebal Hormuz. Apelurile către donatorii de sânge sunt lipite pe toate zi-

durile, chiar și pe copaci și pe stâlpii de telegraf. Sunt primul care mă prezint la castel.

– Doctorul Mircea Pilat va sosi dintr-o clipă în alta, spune domnița Roxana. Dacă tot sunteți aici, așteptați. O să vă ia sânge pentru analize. Veți fi convocat imediat.

– Am donat deja sânge pentru analize, răspunde Hormuz. În urmă cu o săptămână. Iată programarea. E pentru astăzi.

Așază pe birou o hârtie galbenă. Face doi pași în spate. Ia poziție de dreptă.

– Sunteți deja programat?, întreabă domnița Roxana.

Pe biroul ei nu se află decât un singur dosar. Îl deschide. E dosarul lui Decebal Hormuz.

– Sunteți, aşadar, Decebal Hormuz, născut pe 15 septembrie 1925, la Dumbrava, județul Neamț? Analizele dumneavoastră sunt gata. Într-adevăr.

Domnița Roxana nu are nevoie să citească rezultatul. O ștampilă roșie aplicată pe scrisoare o scutea de întreaga lectură: *Refuz*.

– Din nefericire, sângele dumneavoastră a fost refuzat, spune domnița Roxana.

– Mi-a fost refuzat sângele? De ce?

A-i fi refuzat sângele, pentru Decebal Hormuz, e mult mai grav decât faptul de a fi reformat. O infamie de-a dreptul. E negarea propriei lui persoane. Reformându-l, i-a fost refuzat trupul. Refuzându-i-se sângele, i se refuză persoana sa, pe de-a-ntregul. Total. Sângele este echivalentul suflării și al vieții.

Cuvântul „Refuz” îl izbește atât de rapid și atât de puternic pe Tânărul care se clatină. Asemenea unui boxer în ring. Hormuz își strâng buzele. Închide ochii. Capul i se răsucește. Încearcă să-și revină, dar nu reușește. Picioarele se fac tot mai moi. E ca un boxer făcut knockout. Trupul său este asemănător unei tunici desprinse de pe umeraș, gata să cadă pe podea, strânsă precum o cârpă. S-ar putea spune fără oase, fără mușchi, fără nici un suport.

– Luați loc, soldat Hormuz, spune domnița Roxana. Am fost o nepricepută, informându-vă atât de brutal că sângele dumneavoastră a fost refuzat. Iertați-mă!

Hormuz nu înțelege. Trupul lui este inconsistent, precum noii, precum o cârpă. Singura lui grija e de a rămâne în picioare, de a

nu cădea. Își strânge buzele, își strânge ploapele, strânge din dinți. Domnița Roxana sare din fotoliul său și-l ia de braț pe Decebal Hormuz. Îl susține aşa cum un arac susține o plantă. Îl duce pe Hormuz spre fotoliul de lângă perete. Fotoliul e la un metru distanță. Un fotoliu nespus de frumos. Tapițat. Însă acum, acesta pare foarte departe. Roxana nu poate să-l clintească pe soldat. Trupul lui Hormuz e țeapă, nemîșcat, vertical. Precum un stâlp împlântat pe covor. Soldatul știe că dacă mișcă, fie chiar un milimetru, va cădea.

— Permiteți-mi să vă conduc, spune domnița Roxana. Sprijiniți-vă de umărul meu. Soldat, mă auziți?

Domnița Roxana își trece brațul pe sub subsuoara stângă a lui Hormuz. Încearcă să-l determine să facă un pas în spate, sprijinindu-l de umărul său. Operațiunea îi reușește. Ajunge să-l îndrepte pe Hormuz către fotoliu. Își dă seama că nu s-a înșelat: bocancii soldatului sunt mai grei decât trupul său. Mai cu seamă că, din pricina bocancilor, nu poate să-l împingă. Bocancii îi erau precum o ancoră. Precum o nicovală.

Acum, soldatul Hormuz e așezat pe fotoliu. Aproape stins. Domnița Roxana e mulțumită. A făcut o treabă bună de infirmieră. Dar e surprinsă. Greutatea soldatului Decebal Hormuz a rămas parcă impregnată nu doar pe umărul său, pe pieptul și pe brațul său, ci în întreg trupul său. Ca o pecete arzândă. Nu cunoscuse niciodată o asemenea senzație.

Domnița Roxana a rămas orfană de la vîrsta de șase ani. Prințul și prințesa Paleolog, părinții săi, au murit tragic la Monte Carlo. Se spune că au fost asasinați. Pentru a fi jefuiți. De la vîrsta de șase ani, prințesa Roxana a fost crescută de unchiul său, prințul Horațiu Știrbei. Neavând tată care să o țină pe genunchi ori să se joace cu ea prin iarbă, universul domniței Roxana a fost privat de dimensiunea masculină. Cunoștea greutatea, miroslul și căldura trupurilor feminine. Prima oară când a atins cu adevărat un trup de bărbat a fost la școala de infirmiere. Avea, la examen, o probă practică: eleva infirmieră trebuia să ridice un militar rănit în patul său, să-i pună perna sub cap, la spate, pentru a putea să-i dea să mănânce. Această probă se desfășura înaintea examinatorilor. Domnița Roxana l-a luat în brațe pe Tânărul ofițer rănit, l-a ridicat, strecându-i perna în spate. A durat câteva secunde. Dar era prima oară când

domnița Roxana simțea greutatea trupului unui bărbat. Nu o va uita niciodată. A fost o adevărată aventură. O descoperire nebănuită. În timp ce domnița Roxana îl ținea pe rănit în brațele sale, descoperă că greutatea bărbaților e diferită de cea a femeilor. Este totuși binecunoscut: un kilogram de plumb nu este mai greu ca un kilogram de puf și, în ciuda acestui fapt, plumbul pare mai greu. Aceeași lucru se întâmplă și cu greutatea bărbaților și a femeilor. Mai era apoi mirosul. Un miros pe care domnița Roxana nu-l cunoștea. A dormit în mai multe rânduri în paturile colegelor sale de pension și s-a strecurat adesea în paturile guvernantelor sale. Cunoștea căldura unui corp feminin. Dar cea a unui bărbat îi era necunoscută. Fetele de vîrstă ei, care aveau un tată, frați și camarazi de joacă, cunoșteau toate acestea. Domnița Roxana nu a avut nici tată, nici frați, nici prieteni de joacă.

Pentru ea, toate aceste lucruri erau noi. Sprijinind de umărul său trupul lui Decebal Hormuz, avusese aceeași senzație ca la examenul de infirmieră. A avut impresia că nu l-a purtat pe Hormuz sprijinit de umăr, ci că l-a purtat precum o mamă la pieptul ei, în pântecele ei. Domnița Roxana își șterse buzele ca și când ar fi mâncat, ca și cum ar fi băut o băutură necunoscută.

– Ce se întâmplă, domniță?, întreabă doctorul Mircea Pilat.

A intrat în salon. A sosit pe ușa bucătăriei de vară, unde era instalată infirmeria.

Doctorul Pilat este medicul județului Neamț. A fost mobilizat în urmă cu zece zile. Pentru a fi medicul Centrului de recoltare a sângei de la castel. E în uniformă de căpitan. O uniformă tocită. E gras, cu față roșie. Un om cinstit. O privire deschisă. E asemenea tuturor medicilor din județ, nespus de ancorat în viața cotidiană a țării.

– Avem un donator de sânge, explică domnița Roxana. A leșinat.

– A leșinat?, întreabă medicul.

Îi ia brațul soldatului pentru a-i simți pulsul.

– S-a prezentat pentru a dona sânge, explică domnița Roxana. Am găsit dosarul lui pe birou. I-am spus că sângele i-a fost refuzat. Aceasta i-a făcut foarte rău. A trebuit să-l car. Să-l duc pe brațe aproape pentru a-l aşeza pe fotoliu.

Domnița Roxana are obrajii roșii. Ca și când ar fi mărturisit ceva nespus de intim. Adaugă: